

L. Androlól.

Kedves Barátom, bizonyosan nagyon
emléksz, hogy hét éves házasságom után,
amit általában boldognak hisztek, végre
akarok. Nem értesd ugye. Azt írod, hogy
feleségem szép, művelt, jószágos, a legjobb
anya, a legnyuszterűbb házasság, s szinte
hiteltelosen hü feleség. Akkor még miért?
A felelet es szó. Feleségem pesszimista.
Tudod, hogy ez mit jelent?

Reggel a felkelésnél berit a nap a szo-
bába. Az ember örül a szép napnak. „Ha
reggel ilyen szép idő van, aztán később
biztos' erui fog az erő”, mondja feleségem.

A reggelinél kissé evődik az ember a
gyerekekkel. „Aki reggel nevet, este sírni
fog!” mondja a feleségem. Hogy hangulatát
kissé javítsam, bókot mondok kedves
hízi ruhájára. „Igen, ma még felszem
kerest, de meddig?” mondja feleségem.
Az ember a felérzemelés korán után nyúl
és visszamenekszik arra az időre, amikor
élezhelében fekete kenyérből vágott szele-
ket, mely a napi adagot kitérte. „Még fog
ez még imitlódni!” mondja feleségem.

Az ember hazéjén az iródtól s elmond-
ja, hogy kilátás van esetleges előléptésre.
„Hámszor hiszik már ezt s ^{ma nem} ~~soha~~ ^{sem} ~~lehet~~
belőle semmi.” mondja feleségem. Az ember
örül, hogy a gyereket oly nagyzerű szíven
vannak. „Vakbélgyulladásra előtt én így

kihívó szívből volt a szerep!" mondja a feleségem. Az új családány nagyon jól jött s ürességet, hogy igen rendezés is. "Majd később válik el - soh'ra volt az jó, ha valaki a legelső időben oly nagy szerencsét ígértek," mondja feleségem.

Erte Aidát "játékos, gondolkozom, hogy könnyelmű lejjel-e s váltak e jéjret." "Hisz utolsó pillanatban újjis megint lemondjak s akkor drága pénzünkért megvesztem négy helyjüt végig a Paraszleberletet," mondja feleségem. Szeretném, nekény jobbatatant megfizetni. "Aki fontos, hogy itt legyen, az majd lemond, s azok lejjüt it, akiket szoborötelüket hív az ember," mondja feleségem.

Azorsz még néhány példát? Ha epiz napi foglalatosságomat lejjüt hered, minis oly kis dolog, hogy meg ne aradna rajta. Hiszen igaz, hogy kevés óra van optimistámat lemmi ~~egy~~annak, aki az utolsó évetet áéltte. Épen ezért barbam fontosnak, hogy ^{jól fogjút} ~~fontos~~ meg azta nekény kis, kellemes eseményt, a nekény deküs vállanatot, amit az élet még ajándékoz nekünk, hisz ~~az~~ ~~az~~ újjis oly kevés ez.

henn kell mondanom, hogy feleségemnek szölet sejjelmével nagyon sokszor van igazsága. Éper aztán legbüszkebb pillanatai. "Léteod, mindjárt mondtam" - és akkor öclötte minden rossz jóvá válik, mert hiszen ő tudta azt előre.

Mert hiszen az ő perszi megmuse nem születet, nem a természetéből nött, sőt ellenkezöleg. Kevés embernek jüt annyi és oly szinte öröme, mint neki. Van öksenne valami Till Eulenspiegelből, aki az előrejutásból, a haladásból, a visszavezető útra, a hanyatlásca gondolt, reneltivül sokat tanult, de azt nem, hogy kemény szelved, ~~az~~ ~~az~~ megvesztés jövöt. Ami ^{által} ~~által~~ életbölcserép volt, feleségemmel reneltivül kiállhatatlannap.

Mit értek nekem mind az ő kiváló + tulajdonságai? Nem képes ^{igazán} örülni. Örömet épen a nem örvendetés dolgornak érez.

Erért ararod elválni, kedves barátom. Az egyetlen kérdés megmüst, lejj-e bíró, aki bejjünet megértheti.

Akkor félsz, hogy ezzel összejúgom feleségem szivét? De hisz még halálán is azt nettoquá: "Mindjárt mondtam, hogy nem szeret engem" - s ezzel a meg-éjjözödesével halma meg nyugodtan s boldogan.

Én pedig azt hiszem, ez elég, hogy viseltetésüket megmagyarázzam.

A Te Georgeod